

ALS IEMAND ALLEEN MAAR AAN ZICHZELF DENKT

In de lezing van dit weekeinde spreekt Jezus over de wanverhouding tussen rijk en arm. De rijke man in het verhaal van Jezus, die elke dag feest viert, gunt de arme Lazarus, die met zweren overdekt voor zijn poort ligt, niets, zelfs niet de kruimels die van zijn overvolle tafel vallen. Hij sterft en wordt in de onderwereld bloot gesteld aan vele pijnen. Als hij in de verte Abraham en Lazarus ziet vraagt hij Abraham of Lazarus hem een paar druppels water wil geven. Maar Abraham antwoordt dat hij tijdens zijn leven zijn deel van het goede al heeft gekregen en Lazarus alleen maar het kwade deel. 'Daarom ondervindt hij (Lazarus) nu hier de vertroosting, maar wordt gij gefolterd'. De rijke komt tot inzicht als het te laat is. De boodschap van Jezus is dat we ons dienen te bekommeren om onze naasten, met name de armen.

De beroemde Russische schrijver Dostojevski heeft deze boodschap van Jezus op zijn manier inhoud gegeven in het verhaal over het 'uitje'.

HET UITJE

"Er was er eens een heel gemene en inslechte vrouw en die heel gemene en inslechte vrouw ging dood. En ze had niet één goede daad verricht. De duivels grepen haar beet en gooiden haar in een meer van vuur. Haar engelbewaarder staat erbij en denkt: heeft ze nou echt niet één goede daad gedaan, dat ik het tegen God kan zeggen. En toen herinnerde hij zich wat en hij zegt tegen God: in de moestuin, zegt hij, heeft ze een uitje uit de grond getrokken en aan een bedelares gegeven. En God antwoordt: neem precies datzelfde uitje, zegt hij, en steek dat naar haar uit in het meer, laat zij het beet pakken en zich eraan optrekken, en als het haar uit dat meer trekt, dan mag ze naar het paradijs, maar als het uitje breekt, dan moet de vrouw blijven waar ze is. De engel rende naar de vrouw en stak haar het uitje toe: kom, zegt hij, kom vrouw, pak het vast en trek je eraan op. En voorzichtig begon hij haar eruit te trekken en hij zou haar er helemaal uitgehaald hebben, maar de andere zondaars in het meer, toen die zagen dat zij eruit werd getrokken, grepen die zich aan haar vast om er samen met haar uitgehaald te worden. En die vrouw was heel gemeen en inslecht, die begon naar ze te schoppen: 'Ik word eruit getrokken en jullie niet, dat uitje is van mij en niet van jullie'. Zodra ze dat gezegd had brak het uitje af. De vrouw viel in het meer waar ze tot op de dag van vandaag brandt. En de engel barstte in tranen uit en ging weg."

Uit: Fjodor Dostojevski (2009), *De broers Karamazov* (pp. 430-431). Amsterdam: Van Oorschot.

SV

Uit: Parochieblad St. Andreasparochie nr. 29, 28 september 2013